

N O T A

Malgrat la convicció que els darrers decrets del President Irla col·locarien el nostre Partit en una situació incòmoda, la Circular destinada a donar-los a conèixer no contenia cap comentari que s'avancés a la defensa de les descomptes i objeccions. Aquesta sobrietat ens ha valgut proves de confiança la sinceritat i l'espontaneïtat de les quals augmenten encara més la responsabilitat d'aquells amics cridats a intervenir en la solució del problema plantejat.

Els nostres militants i aquells d'altres partits als quals, excepcionalment, hem fet arribar la nostra primera Circular informativa, un cop esvaïda la natural sorpresa produïda pels tan inesperats fets han sabut percebre l'emoció que relligava el text que els posàvem davant dels ulls i en alçar la cortina dels documents han descobert la presència del problema latent d'evitar que la Generalitat de Catalunya restablerta pel poble l'any 1931 prengui en la nostra Història la categoria secundària d'un incident polític passatger.

En canvi, les deixalles de la clàssica anti-Esquerra han mobilitzat uns quants segells i han fet rebrotar una literatura política que ultrapassa de molt la violència de la del període de l'alliberament de França, amb el pretext de defensar l'autoritat institucional que fins ara molts d'ells havien contradit o regatejat. Les condemnes que pretenen imposar-se pels crits i els insults acusen llur pròpia inconsistència i, en el cas present, s'evidencia la desconfiança en el lliure raïocini d'aquells que es tracta d'excitar més que no pas de convèncer.

S'estan compromentent, i qui sap si irremissiblement, uns seriosos esforços tendents a canalitzar la política catalana vers situacions d'ampla concòrdia i d'efectiva col·laboració antifranquista, car s'ha oblidat que àdhuc si els decrets en qüestió justificuessin la indignació de què uns quants ens parlen, les millors causes polítiques no poden passar-se dels deures que a tots ens imposa la correcció més elemental. Si ens deixàvem portar per l'interès primari de partit hauríem de donar per benvinguda la grolleria que en el camp d'alguns discrepants ha substituït als arguments, però el respecte a les persones i els alts interessos que avui estan en joc ens imposen el desdeny a aquesta mena d'avençatges.

No es pot admetre la sinceritat d'una conducta quant aquesta malda per a desviar el problema de la continuïtat institucional cap a un personalisme que s'obstina en els seus interessos tancats. El que avui pretèn incautar-se de la Generalitat en mèrits a uns imaginaris drets d'un càrrec que abandonà per acceptar-ne un altre del Govern de la República compromet de nou un digne anagrama polític com ho féu en acceptar una Conselleria de la Generalitat i després una cartera ministerial contra la voluntat unànimement expressada pels dirigents del seu partit, un parell d'elements del qual vénen adulant astutament el pretendent a risc de nous eclipsis de la seva disciplina. No neguem a aquests el dret d'usar i d'abusar, dintre de llur partit, de tota mena de llibertats, però resulta un excés de despreocupació que vulguin imposar al Parlament una vice-presidència que s'abandona i es reprèn a caprici, sense que els diputats n'hagin tingut mai coneixement.

.....